

Szakmai életutam

1987-ben kezdtem tanítani frissen szerzett, magyar-történelem-latin speciális képzés nevű diplomámmal a budapesti Berzsenyi Dániel Gimnáziumban. Az ott eltöltött 5 év alatt elsősorban irodalmat és nyelvtant tanítottam, nagy lelkesedéssel, mellette iskolarádió, iskolai újságok és zenekarok alapítója, ihletője voltam. Kollégáim egy kisebb csapatával egy humán tagozat előkészítéseként kidolgoztuk egy komplex esztétikai-művelődéstörténeti program tantervét, valamint megírtuk-megszerkesztettük az ehhez tartozó tankönyveket és segédkönyveket. Hálás vagyok az életnek, hogy részt vehettem ebben a több éves, jó hangulatú, sokféle tudást és gondolkodásmódot összehangoló, teremtő munkában, amit az akkori innovatív oktatáspolitikai légkör és a Soros Alapítvány is támogatott.

Az ezt követő évek gyermekneveléssel és betegápolással teltek, illetve ezalatt egyre több olyan ismerősöm lett, akinek valamilyen kapcsolata volt a Waldorf-pedagógiával. Amikor iskolát kereső szülőként, egy év Waldorf-óvodai tapasztalattal részt vettem egy tájékoztató esten, minden kétséget kizáróan eldöntöttem, hogy a gyermekemet Waldorf-iskolába fogom íratni. De nemcsak a gyermekem sorsa dőlt el aznap, hanem az enyém is. Magyartanárként nem is tudtam volna máshogy dolgozni, mint hogy a diákok gondolatait és az érzéseit is megszólítsam, és nap mint nap tapasztaltuk, mekkora ereje van egy elénekelt-elmuzsikált Jeszenyin-, egy eltáncolt Csokonai-versnek vagy egy rögtönzött némajátékkal megjelenített Gogol-jelenetnek. Nem kellett sokat törnöm a fejem, mit jelenthet a gondolkodás-érzés-akarát egysége a tanításban. De hogy *számolni* is lehet – és mennyire élvezetes! – lépve, tapsolva, énekelve, babzsákot dobálva, arról addig sejtelmem sem volt. Amikor pedig még az is elhangzott azon az estén, hogy a Waldorf-pedagógia nem az egyes tudományágak belső rendszeréhez, hanem a gyermekek mindenkori életkori sajátosságaihoz igazítja az egyes tantárgyi tartalmakat, azonnal tudtam, hogy én ezt meg akarom ismerni, ki akarom tanulni.

Amikor két évvel később, 2002-ben elkezdtem a Waldorf-képzést, hamar rájöttem, hogy ezt a pedagógiát és a mögötte álló antropozófiát nem lehet csak úgy kitanulni, nem lehet kipipálni, lezárni azzal az elégedett tudattal, hogy befejeztem, tudom. Egyszerre inspiráló és megnyugtató is az a gondolat, hogy valami olyasmivel találkoztam, amit vagy inkább *ahogyan* életem végéig tanulhatok, és még akkor is beláthatatlan lehetőségek várnak rám. Azóta tíz tanév telt el osztálytanítóskodással, amit egy hosszabb betegség miatt abbahagytam. Ezután bő két évig napközis tapasztalatokat szereztem, és közben elkezdtem a mentorálást is, a tevékenységeim nagyobbik része az utóbbi években ezzel kapcsolatos. Emellett megtettem az első lépéseket a zeneterápia tanulásának útján.